

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

Στὸν πατέρα μου.

Βλέπετε τὰ γάντια μου; Εἶναι πρωτόβαλτα καὶ μοναδικά. Τὸ χρώμα τους εἶναι τῆς τελευταίας μόδας καὶ δὲν τῶχει ἄλλος στὴν Πόλη. Ἀπ' αὐτὸ τὸ χρώμα μόνο τρία ζευγάρια ἤλθαν καὶ τὰ ἀπαῖα καὶ τὰ τρία.

Καὶ τὸ πανταλόνι μου!... Ἄν νομίζετε πῶς θὰ βρῆτε τὸ ὄμοιο, ἀπατᾶσθε. Τὸ ξετρώπωσα σ' ἓνα μπαχακί στὴν Πόλη... Ὁ καυμένος ὁ ράπτῃς μὲ τὸδωκε γιὰ ἓνα κομμάτι ψωμί. Μὲ εἶπε πῶς ἤθελε νὰ τὸ ξεφορτωθῆ τὸ γρουσουζίκιο!... Τὸχεν ἀγοράση ἀπὸ τὸν γραμματικὸ μεγάλο τζόχατζη πού ἐτοίμαζε ἀπὸ δῶ καὶ πέντε χρόνια νὰ κάμῃ τιμημένη πτώχευση.. «Ἀνεμομαζώματα, διαβολοσκορπίσματα, μ' ἔλεγε ὁ φτωχὸς ὁ ράπτῃς. Ὁ ἔμπορος ἀπὸ τὴν πτώχευσή του κέρδησε κάμποσες χιλιάδες. Ὁ γραμματικὸς εἶχε τὸ ἀνάλογό του. Κι' οἱ δύο σήμερα ψωμοζητοῦνε»...

«Μὰ, θαρροεῖς, ἀπ' τὸν καιρὸ πού ἔβαλα αὐτὸ τὸ γρουσουζίκιο τὸ κομμάτι στὸ μπαχακί. δὲν εἶδα προκοπή. Προχθὲς μοῦ κατέβηκε νὰ τὸ κάψω μὰ ὁ γέροντας, πού νάχομε τὴν εὐχή του, μοῦ εἶπε νὰ τὸ πουλήσω ὅσα-ὅσα καὶ μ' ὅτι πιάσω νὰ διαβάσῃ παρχάλητη γιὰ τὸ ὄροιο»...

Πρόληψη, καταραμένη πρόληψη, πού ξεφουτρώνεις πάντα στὴ μέση μὲ τὸ γελοῖο σου ἐπιβλητικὸ... (μὲ ἀπελπισίαν) Νὰ ξέρατε τί μὲ κοστίζει ἡ πρόληψη, ἐμένα!... (ἐμπιστευτικῶς).

Θὰ καταλάβατε, βέβαια, ἀπὸ τὴν ἱστορία τῶν γαντιῶν μου πῶς εἶμαι ἄνθρωπος μὲ καλὴ ἀνατροφή. Πῶς ἔχω μιὰ καλοῦστικη κοινωνικὴ θέσῃ καὶ ἓνα ἰδανικόν. Τὸ ἰδανικὸ πού ἔχει, καὶ πρέπει νάχη κάθε νέος πού σέβεται τὸν ἑαυτὸν του. Δηλαδή πῶς κυνηγῶ μὲ τὰ τέσσαρα καμιά εὐμορφη-εὐμορφη, κομψὴ καλοκαμωμένη, ὀρεκτικὴ καὶ στοργυλοῦστικη... προικα! Δὲν σὰς τῶλεγα; εἶμαι τῆς ἐποχῆς μου! (μὲ ἔμφραση) **Θετικιστῆς!**

Ἡ πέννα, τὸ γραφεῖο, ἡ ἐπιστήμη, ἡ τράπεζα, τὸ κατᾶστημα, τὰ προεδρεῖα εἶναι σκαλοπάτια, εἶναι πάρορα. Τὸ ἔργο, τὸ ἀληθινὸ ἔργο εἶναι ἡ προικοθηρία. Αὐτὴ καὶ μόνη ἐξευγενίζει, αὐτὴ ἀνυψώνει τὸν ἄνθρωπον καὶ εἶναι ἀπαραίτητος... (μὲ ρητορικὸ σχῆμα).

«Δεῖ δὴ χρημάτων, καὶ ἄνευ τούτων οὐδὲν ἔστιν γενέσθαι τῶν δεόντων» καὶ ἐπειδὴ ὁ γάμος εἶναι ἀπὸ τὰ δέοντα, ἡ νύφη πρέπει νάχη παράδες καὶ πολλοὺς μάλιστα.

Πῶς καὶ πῶ ἀδιάφορο. Ὑστερα ἀπὸ πολλές σκουτούρες τὴν ἔβαλα στὸ χέρι, δέκα-πέντε χιλιάδες! —μὲ τὴν ἀπαιτούμενη ἔκπτωση, ἐνοεῖται— (ρεμβάζει). Θαρροεῖς πῶς τίς προίκεις τίς ἔχουν σὲ ζεπεσιμένα χρεώγραφα καὶ τὰ λογαριάζουν στὴν ὀνομα-

στικὴ τους ἀξία. Ἄς κουρευεῖται, οἱ χιλιάδες πού ἦρα ἐγώ, εἶχαν τὸ προτέρημα νὰ ἔχουν καὶ μιὰ ὁμορφούλα καὶ καλὴ νύφη μαζί τους. Ρίχτηκα σὰν δαιμονισμένος. Ἡ μητέρα της, ἂν κ' ἄλλης ἐποχῆς γυναικα, μὲ πῆρε ἀπὸ καλὸ μάτι. Ἦταν ἀγαπημένη φιλινάδα μιᾶς μακαρίτισσας θειᾶς μου... Κόντευε ὁ γάμος μου ὅταν μιὰ μέρα πηγαίνω στὸ σπίτι καὶ βρίσκω τὴν πεθερά μου μόνη. Ἦταν λυπημένη, πολὺ λυπημένη καὶ σοβαρὴ. Παιδί μου, μὲ εἶπε, θέλεις τὸ καλὸ τοῦ παιδιοῦ μου, γιατί ξέρω πού τὸ ἀγαπᾶς. Λοιπὸν σὲ λέγω μὲ μεγάλη μου ἀπελπισία πῶς αὐτὸς ὁ γάμος δὲν εἶναι δυνατό πρᾶμα.

Κάπτηκαν τὰ γόνατά μου. — Μὰ γιατί, μὰ γιατί νά'ναι ἀδύνατο;

— Δυστυχισμένο παιδί, ἔχεις τρεῖς κορφές, θὰ πάρῃς τρεῖς γυναῖκες καὶ καταλαβαίνεις πῶς δὲν θὰ θυσιάσω ἐγὼ τὸ παιδί μου γιὰ νὰ τὸ στείλῃς πρῶτο.

Θίλησα νὰ τῆς βγάλω τὴν ἰδέα· ἡ πρόληψη ἦταν βαθεῖα ριζωμένη· τὸ κατᾶλθα. Ἐφυγα καὶ δὲν μπόρεσα νὰ ξαναδῶ οὔτε τὴν μάνα οὔτε τὴν κόρη. Κι' ὅπως αὐτὴ μὲ συμπαθοῦσε πολὺ. Περιέμενε, τὴν μήνυσα ἔξη μῆνες, καὶ μὲ μήνυσε πῶς θὰ περιμένῃ.

Ὑστερα ἀπὸ λίγο ἔνας φίλος μου ἰατρός μὲ μίλησε γιὰ μιὰ δυστυχισμένη κόρη, χτικιασμένη καὶ ἐτοιμη γιὰ νὰ τὰ πρηνήσῃ. Πῶς τὸ κατῶρωσα; (μὲ φρίκη) εἶναι τρομερόν!... Τὴν παραμονὴν τοῦ θανάτου της ἕνας παπᾶς μᾶς στεφάνωσε καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν αἱ ἐφημερίδες ἔγραφαν τὴν μεγαλοπρεπῆ κηδεῖαν καὶ ἐδημοσίευσαν εὐχαριστήριον τοῦ ἐκ πρώτου γάμου χήρου. (μὲ ἄγριο ὄφος). Καὶ εἶχα τὴν θηριωδίαν νὰ παίζω καὶ δευτέρη φορὰ τὴν ἰδέαν κωμωδία!...

Ὅταν παρουσιάσθηκα, μὲ τὰ πιστοποιητικὰ θανάτου τῶν δύο μου συζύγων ἡ πεθερά μου μὲ εἶπε μὲ ἀυστηρότητα:

— Ἐπαιζες, δύο φορές μὲ τὸ ἱερώτερο μυστήριον· τί θὰ κάμῃς τὴν τρίτη φορὰ; Ἐγὼ ἔπαυσα νὰ σὲ ἐκτιμῶ, μὰ ὥσως ἡ κόρη μου σὲ θέλει.

Κ' ἡ κόρη της μὲ εἶπε:

— Ἐμάθα πῶς ὅταν παντρευεῖται κανεὶς γιὰ τρίτη φορὰ, τὸ στέφανο τὸ βάζουν στὸν ὄμῳ του. Τὸ κεφάλι μὲνει ἔξω καὶ... μὲ γύρισε τὴ ράχη της.

Καὶ νὰ πῶς κατῶρωσα νὰ παντρευτῶ δύο φορές, χωρὶς νὰ εἶμαι στὰ ἐγκόσμια.

Ν. Θ. ΦΑΛΗΡΕΥΣ.

ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΜΟΥ ΒΙΒΛΙΟΝ

Φανταστικὰ ἀναμνήσεις.

Πρὸ τινων μηνῶν, διερχόμενος τὴν μεγάλην ὁδὸν τοῦ Πέραν, παρετήρησα ἔξωθι παλαιοβιβλιοπωλείου ἓνα χρυσοδεμένον τόμον. Ἐπλησίασα καὶ ἀναγνώσκω: Mireille-Caloudat. Τὸ ὄνομα τῆς Mireille μοὶ ἀνεπαρέστησεν ἀμέσως τὰς ποιητικὰς σκηνὰς